

Jordi Amor

Autor d'‘El forat’, premi Documenta

Ha viscut set anys a Buenos Aires, no té telèfon mòbil i, de moment, ha aconseguit acabar una novel·la curta, ‘El forat’, guanyadora de l'últim premi Documenta. Jordi Amor hi explica l'estiu difícil d'un jove barceloní de 24 anys

RUTH MARIGOT

“M'agrada que un llibre em porti una mica al límit”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

A Jordi Amor (Barcelona, 1982) no li agraden gaire les entrevistes. “M'embolico molt, no estic acostumat a endreçar el discurs”, diu. *El forat* (L'Altra, 2017), la seva primera novel·la, està escrita en una tercera persona enganxada a un personatge de qui no coneixem el nom. La seva crisi personal arrenca quan els seus pares es divorcien. Continua quan perd el seu millor amic. I es consolida en ple estiu, mentre vigila la casa d'un amic que se n'ha anat de vacances.

El forat comença amb la predicció d'un home del temps que llança una advertència als espectadors: “prepareu-vos perquè ve forta, prepareu-vos perquè ve llarga”. El protagonista sent una paraula que el desquadra i que l'impulsa a conèixer una realitat fins llavors insòlita. L'home del temps seria el conill blanc que Alicia persegueix a la novel·la de Lewis Carroll. En un primer moment volia que aquesta novel·la fos una versió fosca i terrenal d'Alicia al país de les meravelles.

Però vas decidir ambientar-la a la Barcelona actual. El noi viu a les Corts amb la mare i la germana. Vaig escollir un barri una mica aïllat perquè el personatge estigués una mica exclòs de la Barcelona més turística. També hi surten Sants, les Corts, l'Eixample, el Raval. I el pare acaba vivint al Carmel.

La nit de la predicció del temps, la mare del protagonista li diu que el pare ja no tornarà a casa. Mentrestant, la truita de patates que li ha preparat “batega sobre la taula”. No és l'única vegada que apareix una truita de patates al llibre. També hi ha un plat de macarrons amb salsa de tomàquet de tetrabric –patètic!–, un vi blanc dolç i barat i un *shawarma* mida jumbo. M'estic adonant que aquesta novel·la és com una mena de tractat sobre el menjar i el beure. Quan ets jove t'alimentes fatal.

Hi ha un passatge en què el personatge vol vomitar a dins d'una paperera buida i diu que la bossa d'es-

“**LA COMODITAT ÉS UN VALOR POSITIU PERÒ POT SER VERINOSA**”

combraries fa una pudor terrible, com si estigués caducada.

És un moment molt físic, oi? El noi està a punt de vomitar i dos mossos li criden l'atenció. S'ha d'aguantar i continuar caminant com si res, fins que deixa anar la papa quan gira per Muntaner. És una de les escenes en què el protagonista ho està passant pitjor. El seu pare li acaba de dir una cosa molt grossa.

Has escrit una novel·la de caiguda lenta i gairebé inexorable. Potser a vegades el millor és caure de cop, però no es pot triar.

El forat és un llibre d'autoficció? No. Vaig escollir un personatge deu anys més jove que jo i el vaig col·locar a Barcelona. Quan vaig començar el llibre, l'any 2011, vivia a Buenos Aires i no tenia plans per tornar. Sempre ets tu, en tot el que escrius, no només en els personatges, sinó a l'hora de descriure objectes: segur que si ens posem a parlar de la mateixa taula en direm coses diferents i de maneres també diverses.

Segur que més d'un lector t'identifica amb el protagonista.

Em fa gràcia que la gent em pugui atribuir coses que fan els personatges... Vaig tenir la idea inicial per a la novel·la quan un conegut em va demanar que li cuidés uns gats durant dos mesos perquè se n'anava de viatge.

A *El forat*, en Barni fa aquesta mateixa petició al protagonista, que s'instal·la a viure en una casa amb hortet de Collblanc un estiu que fa molta calor.

La meva situació era molt diferent. Llavors compartia habitació amb vuit persones a Buenos Aires. El dia que vaig quedar amb el conegut que em deixava la casa havia sabut que la seva nòvia estava embarassada. En comptes de marxar dos mesos se'n van anar només uns dies i em va deixar el pis i els gats al pati. Els hi tinc una al·lèrgia tremenda. Quan em llevava al matí tenia la sensació que els gats havien entrat a casa durant la nit.

El llibre conserva aquesta atmosfera gòtico-quotidiana.

La meua idea inicial era escriure una història de fantasmes i esperits. La casa on va el protagonista havia de ser un lloc maleït. Però a mesura que vaig anar escrivint el text es va anar recol·locant: mentre treballaves t'has de relaxar, descontracturar-te, deixar que les coses emergeixin. Al final, els únics esperits que apareixen són interns.

Hi ha una relació amb una noia. No sé si dir que és una història d'amor. L'únic que tenia clar era que la K. havia de ser d'un país petit. Vaig triar Suïssa. El protagonista està en un moment en què no té gaire capacitat ni de donar ni de rebre. Ella potser sí que és més generosa, però alhora hi ha alguna cosa que no està afrontant. La comoditat és un valor positiu però pot ser verinosa. Et pot portar a l'atròfia.

Les 160 pàgines del llibre estan escrites en minúscules. Cada capítol és un únic paràgraf que inclou frases llargues plenes de parèntesis. M'agrada l'estructura de les frases llargues, i els parèntesis els faig servir constantment per separar informació. Per llegir *El forat* has d'aprendre a respirar d'una altra manera. Té un ritme picat. M'agrada que un llibre em porti una mica al límit.

Els adjectius t'agraden, oi? Tinc un punt malsà en l'adjectivació. A vegades col·loco tres o quatre paraules neutres i després una de més picadeta: “la conversa es va alentint, destensant, repetint, allargant, reptant, asfixiant”. Al final et quedés sense aire!◆◆